

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Obseg: Pravila čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko. — Prednosti dzierdzonovega panju dvojčica. — Zemlja in podnebje. — Kako se dobiva debelo sadje? — Naši dopisi. Vabilo na naročbo.

Pravila čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko

s sedežem na Jesenicah
(Gorenjsko, okr. glav. Radovljica).

§. 1.

Namen društva.

Društvo namerava čebelarijo kakor tudi sadjerejo pospeševati in razširjati. Tudi skrbi društvo, da spečavajo udje čebele, med, vosek, sadje in sploh čebelarske in sadjerejske pridelke po visoki ceni; društvo oskrbljuje udom potrebno čebelarsko in sadjerejsko orodje, semena in mlada drevesca po nizkeji ceni.

§. 2.

Sredstva.

Društvo bo skušalo svoj namen doseči s sledečimi pripomočki:

1. Z doneski udov, s posebnimi darili in z nenavadnimi dohodki;
2. z izdavanjem društvenega lista;
3. s zjedinenjem oddaljenih udov v podružnice in s podpiranjem teh podružnic;
4. s pouki pri glavnih zborih po popotnem učitelju, v razstavah i. t. d.

§. 3.

Dolžnosti in pravice udov.

Društvo obstoji iz:

a) delavnih	} udov.
b) častnih	

Kakor delavni udje zamorejo društvu pristopiti čebelarji in sadjerejci brez razločka, in prijatelji čebelarstva ali sadjereje. Vsak delavni ud plača pri ustupu 1 gld. av. velj. doneska za prvo in ravno toliko vsako prihodnje leto.

Častni udje zamorejo postati take osebe, katere društvo ali sploh čebelarstvo in sadjerejo podpirajo; izvolijo in imenujejo se v glavnem zboru (§. 7.) po nasvetu predsednika.

Vsi udje dobivajo društveni list brezplačno in imajo pravico glasovati pri glavnih zborih.

§. 4.

Ustop in izstop udov.

Pristop k društvu naznani se pismeno ali ustmeno predsedniku, kateri udu opis pismeno naznani.

Ud izstopi, ako to predsedniku pred koncem leta pismeno naznani, ako pa tega ne stori, je zavezan donesek za prihodnje leto plačati.

§. 5.

Predsedništvo.

Predsedništvo društva obstoji iz 1 predsednika, 1 podpredsednika, 1 tajnika, 1 blagajnika in računovodja in iz 4 svetovalcev.

Vsi se volijo pri glavnem zboru in je volitev tri leta veljavna.

§. 6.

Opravila predsedništva.

Predsedništvo zgotavlja vse spise in opravila v imenu društva, sklicuje in vodi shode, ter splošno skrbi, da se društvo razširja in utrdi.

Predsedništvo nasvetuje udom kupce čebel, meda in voska in sploh čebelarskih in sadjerejskih pridelkov. (§. 1.)

Udje predsedništva opravljajo svoje naloge brezplačno, povrnejo se jim pa iz društvene blagajnice stroški v društvenih zadevah.

§. 7.

Glavni zbor.

Glavni zbori morajo biti sklicani najmanj po dvakrat na leto; to se zgodi sploh v društvenem listu.

Kdor misli v glavnem zboru kaj predlagati, mora to 28 dnij pred zborom predsedniku naznani, da zamore stvar na dnevni red postaviti.

Glavni zbor sklepa v vseh potrebnih društvenih zadevah veljavno, ako je najmanj 12 udov in predsednik ali njegov namestnik pričujoč, ako tega števila udov nij, se mora v 4 tednih drugi glavni zbor razpisati, kateri pa potem zamore veljavno sklepati pri vsakem številu navzočih udov.

Sklepi potrebujejo večino glasov, pri enakem številu glasov je sklep veljaven, ako predsednik zanj glasuje.

Glavni zbor izvoli si predsedništvo (§. 6.), imenuje častne ude (§. 3.), pregleda in potrdi letni račun društva; račun za preteklo leto mora pa računovodja vsaj v drugem glavnem zboru predložiti.

§. 8.

Vnanji zastop društva.

Predsedništvo zastopa društvo tudi v vseh vnanjih zadevah.

§. 9.

Prenaredba pravil.

Ta pravila se morejo le prenarediti, ako $\frac{2}{3}$ udov v glavnem zboru za to glasujeti.

Na to namerjeni predlogi morajo se 4 tedne pred glavnem zborom naznaniti predsedništvu.

§. 10.

Razsodba v društvenih zadevah.

Pritožbe v društvenih zadevah se razsodijo po društveni razsodbi. — Vsaka stranka voli v ta namen jednega razsodnika iz društvenih udov, ta dva pa volita načelnika, kateri pa če nij ud društva mora biti čebelar ali pa sadjerejec.

Ako se razsodnika pri volitvi načelnika ne moreta zjediniti, tako ga imenuje predsednik društva.

Ti trije sodniki morajo potem stvar vestno razsoditi in čez njih sklep nij dalje pritožbe.

§. 11.

Razpust društva.

Društvo se razpusti, če $\frac{2}{3}$ vseh udov v glavnem zboru za to glasujeti.

O premoženji društva sklepa se ob jednom, toda v drug namen ko v blagor čebelarstva ali sadjereje se ne sme obrniti, najbolje za šole, čebelarske knjige i. t. d., tedaj le v občni blagor.

—*—

Prednosti dzierdzonovega panju dvojčiča.

Že na prvi pogled lahko spoznamo vse dobre lastnosti in prednosti tega panju; vendar hočemo jih tukaj bolj na tanko pregledati in se tudi naučiti, kako se z njim ravna in čebelari.

Panj dvojčič ni drag; narediti dá se iz nekoliko tenkih, celo priprostih desk mehkega lesa. Ceneji postane še vsled tega, da se lahko celo na prostem brez čebelnjaka postavi. Dno, pokrov in zadnja stranka so celo odtegnjene zunanjemu zraku in vremenskemu upljivu, trajajo toraj mnogo let in presežejo navadno človeško življenje. Oblaganje prednje stene in duri hira gotovo sčasoma, a kar se pa lahko ponovi, še celo na obljudenem panju.

Če ravno je panj priprosto izdelan, vender je prav lep, in stolp takih dvojčičev je gotovo lep kinč pri hiši.

Posamezna, kakor skupna stanovanja (skupna so taka, ki je prav za prav eno veliko stanovanje, ktero pa je razdeljeno v več manjših predelov), imajo svoje dobre pa tudi slabe strani. Posamezna so pripravna za vsako opravilo, jih lahko spoljubno prestavimo in kamorkoli prenesemo, kar se pri skupnih ne more storiti. Vendar slabša so za prezimovanje in na stališču zahtevajo čebelnjak ali pa veliko

prostora. Skupna stanovanja so pa zelo pripravna za prezimovanje, ker več ljudstev v velikej kepi združeno sedi, kakor bi bila v enem panju. Vendar očita se jim, ker so nepremakljiva, da se čebelna opravila težko v njih izvršujejo. Gotovo namreč pride vsak čebelar v okolščine svoje panje premakniti, prestaviti, preseliti ali na pašo prepeljati. Panj dvojčič pa si prisvoji vse te dobre lastnosti oboje vrste stanovanj brez pomanjkljivosti. Vsak panj lahko prestavimo na vsako spoljubno mesto, tudi v drug stolp, brez vse težave; še zgornjih panjev ni potrebno premakniti, če hočemo ktereга spodnjega odvzeti.

Najboljše služi nam pa dvojčič pri delenji in združenji čebel. Če hočemo to doseči pri drugih panjih s pravim uspehom, moramo imeti dvoje čebelno stališče naj manj eno uro eno od drugega oddaljeno, da preseljujemo tje preganjavce, kakor tudi združena ljudstva.*) To z dvojčičem vse na enem stališču lahko izvršimo. K temu postavimo panje v spomladi pred prvim izletom tako, da dobi vsako močno ljudstvo prazen panj za soseda. Ker sta namreč po dva v stolpu v enem nadstropju, toraj mora biti eden teh dveh prazen. Kadar se potem bliža čas rojenja, navadimo čebele na obe strani letati. To dosežemo, če panja obrnemo, t. j., polnega na prostor praznega in tega na prostor prvega postavimo. Panja morata se pa zediniti, namreč z vevo v zadnji strani, ktera se mora odpreti, da sedaj čebele skoz prazen panj v polnega pridejo. Kadar hočemo potem preganjavca imeti, zadelamo zedinjevalno vevo in skrbimo, da dobi brezmatičen del matico, ne čez tri dni staro zalego ali pa matično celico (stolpič), in roj je gotov, pa tudi zanesljiv.

Ako je pa delenje tako lahko, gotovo tudi druženje ne bo težje. Treba je samo zedinjevalno vevo odpreti in eno matico odstraniti. Panja pa morata do zime tako zedinjena ostati, ker bodo čebele izpraznjenega panja zmiraj le pri navajenem žrelu vhoda iskale. Da bodo pa lažje pot skoz prazen panj v polnega našle, premaknimo premakljive duri od ene strani do žrela, od druge strani prilonimo pa primerno desko, da čebele ne morejo nikamor, kakor od žrela naravnost skoz vevo v polni panj tekati.

Akoravno se napravljanje umetnih rojev v panjih dvojčičih tako lahko vrši, vendar tega nismo prisiljeni, če nočemo. Čebele bodo iz teh panjev ravno tako in še prej rojile, kakor iz drugih, ker bode tukaj gorkota, kar je glavni povod k rojenju, še prej višjo stopinjo dosegla, kakor celo v slamnatih panjih. To še pospešimo, če prostor v panju s pomočjo premakljivih duri primerno zmanjšamo. Tudi bodo ljudstva iz teh panjev dajala močne roje, ker so precej visoki. Vsak sat je namreč od zgoraj z medom napolnjen in če je panj visok, je vsled tega satovje kratko, takrat pride le samo polovica vsakega sata (v vališči) zalegi v korist.

Nasprotno lahko pa tudi v teh panjih nepotrebno in prepogosto rojenje zadržimo s tem, da prostor v panju povečamo, ali satovje odvezamo, ali pa panje za 10 celic narazen pomaknemo, da med njimi hladen veter pihlja. Skoz tako tenke zadnje stene čebele to hitro čutijo.

Največe važnosti in koristi pa je pri panjih dvojčičih to, kar nek prusovski vitez v. Ehrenfels imenuje glavno podlago čebeloreje, prvo umetnost in mojstersko znanost čebelarstva, to je dobro prezimovanje.

Koliko toževanja zaradi slabega prezimovanja čebel sliši se mnogokrat, tega se ni bati v panju dvojčiču, naj si bode potem zima še tako huda. Da morajo

*) Že pol ure oddaljenosti zadostuje. Ured.

biti panji dobro izdelani, da se eden drugega pritisne in da se morajo dobro zapreti, ter ne smejo imeti nikakovih špranj in spoklin, kjer gorkota odhaja, je razvidno.

Tudi lahko čebele v teh panjih dolgo brez izleta ostanejo, ker vsled jim primerne gorkote prav malo povžijejo. Vsak mi bode potrdil, da morajo v posamezno postavljenih panjih veliko več zime trpeti, ker mraz na tako velik stolp dvojčičev gotovo ne more s tako močjo vplivati, kakor na en sam panj. K temu še stolp na notranji strani vsem ljudstev ogreva, posamen panj pa le eno.

Ako hočemo čebelam kaj dobrega storiti, kar pa ni ravno potrebno, lahko napeljujemo zemeljski zrak (temperaturo) med panje, kateri je po leti hladnejši, po zimi pa gorkeji od zunanjega. K temu naredimo pod stolpom 1 m globoko jamo, ktera je obzidana ali drugače zavarovana, da se ne zasuje. Dolga in široka naj bo nekoliko manj, nego stolp, da zamore stolp še trdno stati. V jesen pomaknejo se panji za kakih 10 celic narazen; na vsakem koncu se pa prostor, ki je vsled tega nastal, zadela se s šopkom slame. Na zgornja panja naredimo pa odejo iz slame, da iz zemlje puhteči gorkeji zrak ne more odhajati. Za to mora pa biti tudi podlaga stolpa dobro sklenjena, da ne pride zunanji zrak skozi njo, ker takrat bi še le več mraza med panje napeljevali. Tako zamoremo čebele prezimiti, kakor bi jih v podzemeljsko klet preselili.

Ravno tako storimo s panji po letu, kedar brez dela od zunaj leže, da jih hladna sapa spet k delu obudi. Vendar to le takrat, ako rojev nočemo.

Čeravno pa tudi vsega tega ne storimo in pustimo panje dvojčiče zmirom skupaj nepremaknjene, vendar bodo čebele veliko bolje prezimile, kakor v drugih panjih. V našem podnebj ni še tako velike spremembe med navadnim zimskim in poletnim vremenom, da bi zamoglo škodovati v stolpu trdno skupaj zloženim panjem, ako se povsod lepo stisnejo; kjer pa to ni, naj se špranje med panji s papirjem, cunjami ali z mahom dobro zatlačijo.

Tudi to je zlo pripravno, da so pri dvojčičih žrela tako daleč narazen; skoraj ni mogoče, da bi le ena čebela v celem letu zašla v tuji panj. Ali ni to največja napaka čebelnjaka, da morajo biti tam žrela tako blizo skupaj. Od kod toliko trotnic in brezmatičnosti, ako ni ravno to glaven zrok temu. Vsled večjega števila panjev, kateri so (v čebelnjaku) obrnjeni vsi proti eni strani, zgrešijo čebele in matice svoj panj in gredo v drug panj smrti nasproti. Če se zgubi matica v jeseni, da si ljudstvo ne more druge izrediti, ostane panj brezmatičen. Večidel tak panj po zimi pogine in čebelar uzrok pogina mrazu pripisuje, ne pa čebelnjaku.

Obljuden panj s praznim lahko zedinimo tudi za marsikteri drugi namen, ne samo, da bi preganjavce delali, temveč tudi, da čebele tam z medom, evetnim prahom ali tudi z vodo oskrbimo, da jih o ropanju ali kaki drugi potrebi v prazen panj zapremo, da se tukaj okrepejajo ali celo očistijo. Sè satovjem izdelan panj združimo z obljudenim, da ga varujejo čebele moljev, ali da ga z medom napolnijo.

Pripraven je tudi dvojčič za prevažanje, sploh za preseljevanje. Na vsakem prostoru da se prav lahko postavi, za to je ugoden posebno onim čebelarjem, kateri prevažajo čebele na pašo. Ako je morebiti prazen panj kaka 2 kg težji od slamnatega panju, lahko mu pred odvažanjem na pašo odvezamemo polno satovje ter ga morebiti za 10 kg zlajšamo. Tedaj ni ugovora, da bi bil za prevažanje pretežek. O prvem izletu na paši se v starih panjih čebele motijo in zabredejo v druge panje. Pri dvojčičih se pa prav hitro zavejo, če so panji v tem redu postavljeni, kakor so bili doma,

Le za to moramo skrbeti, da čebelar pri prevažanju zraka ne manjka. Panji devajo se na vozu po dolgem, da se satovje ne odtrguje, ako se voz na levo in na desno ziblje. Druge priprave za prevažanje ni potreba.

Ako hočemo z dzierdzonovimi panji pa prav čebelariti in tudi njih namene doseči, je najpred potreba, da imamo dovoljno zalogo satovja (na satnike pritrjenega), da si lahko v zadregi pomagamo.

Navedli smo tedaj skoraj vsa opravila in vse priložnosti, ktere čebelarja in čebele dohiteti zamorejo in povsod se nam je panj dvojčič ponujal, češ, da hoče vse naloge izpolniti in čebelarju več veselja in koristi delati, kakor vsak drugi panj. Poskusimo toraj!

Ivan Jurančič.

Zemlja in podnebje.

Vsaka rastlina ne raste povsod, nego le v krajih, ki imajo za njeno življenje potrebne pogoje. Ti pogoji so v prvi vrsti primerno podnebje in ugodna zemlja. To velja, kakor o vsakej rastlini, tako tudi o sadnih drevesih. Le v pravi zemlji, v ugodnem podnebju obrodi drevo obilno.

Sadjerejec mora poznati zemljo, v kateri to ali ono sadno drevo najbolje rodi, in le v tako zemljo sme sadno drevo vsaditi. Velikokrat je vzrok temu, da sadjerejci mislijo, da njih zemlja ni sposobna za sadjerejo, le sadenje drevesa v tako zemljo, ki mu ne ugaja.

Jablan raste skoro v vsaki zemlji; vendar mu kremenica dobro ne dé, kajti kmalo zastane, posebno še, ako ne najdejo korenine v bolj globokih tleh primerne zemlje. Najboljša je lahka, ilovnata, hladna, nekoliko mokra in plodna zemlja. Pritlikovcem se prilaga najbolj dobra zemlja.

Prav vroča lega mu ne ugaja, pač pa vzhodna in zahodna in še celó nekoliko severna lega, ker vživa v takej legi dalje časa potrebno zračno vlažnost. Posebno mu tekne lega blizo vodenih prostorov, le, da ne brijejo odveč okoli severni vetrovi. Blizo šum ne rodé rada sploh vsa sadna drevesa.

Hruška. Ako so hruške cepljene na kutnah, potrebujejo globoko, dobro, toplo, v globočini nekoliko mokro zemljo. Ako je zemlja presuha, premrtva ali pa še celó premočvirna, začne sad pokati ali pa odpada. Posebno ugaja hruškam, ako se v globočini zemlje nahaja ilovnat apnenik, ki daje sêsalkam mnogo hrane. Tepke rastejo celó na skalnati zemlji, ako dobivajo le v globočini potrebne mokrote. Hruškam je južna lega celo ugodna; pa gleda naj se na to, da so v zavetji posebno pred zahodnim in južno-zahodnim vetrom. Povsod, kjer bi bilo za jabelkova drevesa že pretoplo, se lahko sadé hruške, ki potrebujejo več toplote, kakor jablani.

Črešnjevo drevo je med vsemi sadnimi drevesi najkrepkejše; nahaja se na največi višini nad morjem, dá se torej tudi po hribih saditi. Ono ne potrebuje tako globoke, močne zemlje, kakor hruška, vendar pa ne ljubi premočvirne zemlje. Apnena kremenica, ilovnata zemlja, je za črešnjo najboljša. Višnje pa potrebujejo bolj močne zemlje; najbolje se jim prilaga ilovnata kremenica (kremenična zemlja).

Češpljevo drevo rodi najobilnejše v dobri, močni, nekoliko mokri zemlji. Kremeno-apnena ilovnata zemlja mu najbolje ugaja. Lega naj bode solnčna; tako postane sad sladkejši in ne gnije na drevji tako lahko, kakor v mokrih in senčnatih krajih. Pazi naj se tudi tukaj, da češpljevih dreves ne osmulijo severni in vzhodni vetrovi, ki zeló škodujejo češpljevemu cvetju.

Oreh in kostanj ljubita lahko, toplo zemljo. Ilovnata laporasta ali pa apnena zemlja jima ne ugaja. Na hribih v razpadeni bazaltovi zemlji posebno hitro rastejo in obilno rodé.

Breskve in marelice rastejo povsod, kjer rodi vinska trta. Lehka, globoka, topla, dobro obdelana in močna zemlja je za nje najboljša.

Nešplje in kutne, ki se posebno sadé zaradi njihovega lepega duha, in ker so nam pri cepljenji hrušk dobri divjaki, zahtevajo toplo podnebje, in močno globoko zemljo, sploh pa rastejo povsod, kjer raste hruška.

Sadjerejec mora torej poznati natoro dreves, pa tudi zemljo, v katero nameruje to ali uno drevo vsaditi. Lahko se prepriča, kakšna je zemlja, ako izkopá na več krajih nekoliko jam po 2—4 črevlje (65—125 cm) globoko in tri črevlje (95 cm) široko. Opazi kmalo, je-li zemlja ilovnata ali kremenasta, presuha ali premokra za sadjerejo. Tudi okoli stoječa drevesa mu vsaj nekoliko kažejo, za katero sadno drevo je zemlja najboljše pripravna.

V obče pa veljá pravilo, da močvirna, mastna in glenasta kakor tudi mrzla, ilovnata, nerodovitna in kremenena zemlja ne ugaja za sadjerejo; vse druge zemlje pospešujejo večé ali manje rast sadnih dreves. Globokejša in rodovitniša je zemlja, rodovitniši bode tudi sadno drevo. Premočvirnati zemlji naj se voda odpelje, v presuho pa napelje.

Kako se dobiva debelo sadje?

Ako hočemo posebno debelo sadje izrežati, bo dobro, da si vtisnemo v spomin, kar nam gledé tega slavni nemški sadjerejec dr. Lukas nasvetuje.

1. Skrbimo vedno, da ostane drevo krepko in zdravo, in z obilnim gnojenjem preskrbimo mu potrebne hrane.

2. Skrbimo za to, da dobivamo sadje le na kratkih sadnih mladikah, katerih se mora mnogo na vejah nahajati. Za tega delj se morajo vse zgodnje mladike okrajšati, mladike v verhu ostanéjo neokrajšane.

3. Puščajmo le primerno število sadja; kar je odveč, naj se odstrani tako, da ostane na vsakem cepiči le eden in sicer najboljši sad. Drevo naj se otrebi nepotrebneга sadu koj, ko se je počel sad razvijati.

4. Naredimo pod sadno mladiko na okolo zarezo, ki zaprekuje tek povratnemu soku, da ostane tako bolj v sadji.

5. Namočimo sadje v zeleni železni vitrijol, ki je v vodi raztopljen in sicer se raztopita dva grama železnega vitrijola v enem litru vode. To naj se opravi le zvečer in trikrat samo v času, ko se sadje razvija.

6. Odstranimo vse zapreke, ki so razvitku sadja na poti, n. p. merčesi, pripeka i. t. d. Pregostó sadje naj se odstrani, kakor smo že zgorej omenili, in to zaradi tega, ker je ono krivo, da drevesu toliko hrane primanjkuje, in da začne sadje kmalo onemoglo na tla cepati.

Naši dopisi.

Izza Mžaklje. Nastopili smo novo leto! Preživeli smo srečno, da smem reči, prav srečno ono leto, katero je bilo že toliko let popred kot silno slabo, hudo in

nesrečno prerokovano. Sestavili so rek, katerega zadnja vrsta se glasi: „Takrat ves svet vpil bo: gorje!“ Sedaj ko je tolikanj obrekovano leto že minulo, in se nam ni bati, da bi se nam v tistem slabo godilo, že smemo katero reči, brez da bi se kaj pregrešili, ali pa se prezgodaj hvalili in veselili. Zdajci, ko se je leto preselilo v neskončno večnost, iz katere se nikdar več ne povrne, smemo čebelarji in sadjerejci reči: Bog, daj nam še mnogo takih let, potem bomo pa zadovoljni!

Iz tega in enakih prerokovanj pač lahko spoznamo, da se na nje nič ne smemo zanašati. Vsaj so tudi preteklo jesen prerokovali, da bomo skoro vso zimo kopno imeli, pa niso nič uganili. Snega in mraza imamo dovolj; posebno sneg bi lahko pogrešali. Suh mraz je za čebele dober, le takrat ni dobro, če je po dnevi toplo in po noči pa mraz, da vse škriplje. Čebele v takem vremenu rade vsled mraza poginejo. Pri dnevni toploti se bolj na redko vsedejo in hitro nastali mraz jim povzroči smrt. Tako vreme imeli smo letos pred božičem. Jugovega vremena po zimi se čebelarji bojé.

Izvanredno čudna toplota bila je letos pred božičem. Jaz sem se že veselil in se v resnici nadjal, da bomo kopno zimo imeli. Še bolj sem se pa razveselil, ko mi je nek tukajšnji kmetovalec rekel, da je videl že popolno razcveteno risje. Nadjal sem se, da bodo čebele tudi po zimi letele in brale na leporudečem risnem cvetju. Toda opekel sem se z vremenskimi preroki vred. Na že skoro kopna tla padel je sneg in pokril vse risje. Čebele morale bodo se zadovoljiti z v jeseni nabranim medom. No, pa vsaj boljšega ne morejo dobiti, kot je ajdov.

Kakor sedaj vreme kaže, se tudi čebelarski pregovor: „O sv. Neži mora čebela že iz risja hlačiice prinesti!“ ne bo vresničil. V naših gorah je to tako redek slučaj, kakor dobra letina za čebele. Dobro je, če o sv. Neži čebele že na risje leté, a le prerado se potem vreme spremeni, in na zimsko toplino pritisne oster pomladni mraz, ki pa čebelam veliko več škoduje, kakor pa je zimska paša koristila. Po zimi naj bo mraz in za njo naj pride gorka pomlad, pa bo dobro. Čebele bodo že vso zimo brez paše prebile, zato bodo pa v marciju in aprilu bolje brale in maja imeli bomo rojev, da bo veselje, če ne bo — drugače.

Obilni sneg, ki je še pred božičem skopnil, naredil je pri sadnem drevju veliko škodo. Več dreves je s korenino vred podrl, druga pa tako oblomil in oklestil, da je žalostno po vrteh pogledati. Rane, ki so vsled tega nastale, treba bode zagladiti in zamazati, da ob času muževnosti drevo ne bo na odkapanji soka škodo trpelo.

Vabilo na naročbo.

Pri nastopu novega leta vljudno vabimo vse čebelarje in sadjerejce, ter sploh prijatelje čebeloreje in sadjarstva, da v obilnem številu pristopijo k našemu društvu, ako že niso ud. Letni donesek ni velik, **1 gld.** za celo leto, in za ta goldinar dobiva ud vse leto po pošti prejeman društveni list.

Dalje naznanjamo, da novi udje dobé še vse do sedaj izišle letnike po 50 kr., ako jih želé.

Odbor.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lezalnina „Čebelarskega in sadjerejskega društva na Kranjsko“. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.